

преминалата година. Изпроводихъ две момчета да идатъ при Паскала въ Глушникъ и да го повикатъ да дойде при мене. Когато Паскалъ се срещна съ мене, то първата му дума бѣше тая :

— Охъ, Панайоте, Панайоте! Отколе не съмъ те видѣлъ тѣй посърналъ и тѣй замисленъ! Дали те е зимата попарила, или те е пжтуванieto уморило? . . Ами де ти е байрактаринътъ? Де ти сж момчетата? Да не сте се ударили нѣкжде съ турцитѣ?

Азъ му казахъ, че зимата и българскитѣ изроди сж най-главнитѣ причини, които сж ме довели до това жалостно положение.

— Нашитѣ чорбаджии сж по-лошави и отъ турцитѣ, и отъ фанариотитѣ, — казахъ азъ. — Знаешъ ли ти, че нѣколко души чорбаджии (изъ Елена) насмалко щѣха да ни продадатъ за 30 сребреника? А наричатъ се още българи и християни! Да предадатъ човѣка, да убиятъ ближния си и да напакостятъ на своитѣ братия християни е за тѣхъ съвсемъ обикновено, съвсемъ естествено нѣщо! . . Но нека е здраве... Ако имъ не отмъсти Господъ, то ще да имъ отмъстиме ние.

— А де мислите да презимувате? — попита Паскалъ.

— Азъ мисля да презимуваме тука, — казахъ азъ.

— Тука е добре... Както сте прекарали ланската зима, то ще да прекарате и тая. Азъ ще да ви помагамъ, — каза тоя добъръ човѣкъ и тоя голѣмъ родолюбецъ.

Премина зимата и настана пролѣтъ.

Бѣше Благовещение. Единъ отъ нашитѣ приятели ни извести, че моятъ байрактаринъ и неговата дружина ще бждатъ издадени, и азъ прибързахъ да изпроводя писмо до дѣда Георги